

Ordenens Opretholdelse; det drejer sig om dernede; i saa Tilfælde maatte man jo mene, at det var nødvendigt at beholde det Politi, man har, og maaske mere. Thi det kan vel ikke være Meningen, at Soldaterne skal erstatte Politiet dernede. Vel er jeg ikke født Sønderjyde, men jeg kender dog noget til Forholdene i Kraft af et tidligere Ophold dernede, og mit Indtryk er, at Sønderjyderne — det har de for øvrigt ogsaa vist under det preussiske Regimente — er et lovlydigt Folkefærd, og det er derfor ikke unaturligt, at man synes, man har lovlig meget Politi. Men hvorfor man saa oven i Købet skal foretage ekstraordinære Indkaldelser til Brug dernede, forekommer mig at være noget af en Gaade. Det forekommer mig heller ikke, at det, selv om Forholdene skulde være noget vanskelige dernede, vil være rigtigt eller formaalstjenligt at indkalde en hel Del Militær i Sønderjylland. Jeg tror ikke, at den militære Institution i Almindelighed avler Tillid i en Befolkning. Jeg tror, at Forholdet ligger saaledes, at skal man opnaa at vinde Forstaaelse hos de Mennesker, som maaske staar os imod i national Henseende, saa sker det ikke ved militære Indkaldelser, men ved at vise Tillid. Jeg tror, at det gamle Ord har Ret, som siger, at Tillid avler Tillid. Den militære Institution er, som jeg siger, i al Almindelighed ikke tillidvækkende, den er i Virkeligheden kun Symbolet paa den raa Magt. Derfor vil jeg for mit Vedkommende tage alt muligt Forbehold overfor § 1. Det Parti, jeg tilhører, vil ikke være med til at gennemføre dette Forslag.

Med § 2 stiller det sig noget anderledes. Den højtærede Minister motiverede § 2 med det finansielle Hensyn. Jeg vilde ønske, at han havde lagt samme Motivering til Grund for § 1, for saa var han ganske sikkert kommet til et andet Resultat end det, han er kommet til. Dette skal vi altsaa ikke modsætte os. Det er et af de gamle Krav, som altid har været raadende indenfor det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, at naar man drøftede Spørgsmaalet om at spare, skulde det første, man havde sin Opmærksomhed henvendt paa, være de militære Udgifter, og det er ikke med Urette, da de har sluttet saa uhyre Summer af vore Indtægter her til Lands. Imidlertid synes § 2 mig at give Løfter, som ikke indfries. Thi det forekommer mig, at det ærede Medlem (Maegaard), som talte for Partiet Venstre, nævnte, at der kun skulde indkaldes Halvdelen af den Rekrutstyrke, som i Henhold til Loven af 1909 skulde indkaldes. Men dette kan ikke være rigtigt.

Thi dersom vi ser Bemærkningerne igennem, er Forholdet det, at der ikke tænkes paa at indkalde Halvdelen, thi i saa Fald vilde det kun dreje sig om 3 650 Mand, men her drejer det sig om 4 575 Mand, d. v. s. ca. 1 000 mere end Halvdelen. Derfor er Forholdet ogsaa dette, som det ærede Medlem (Harald Jensen), der talte for Socialdemokraterne, gjorde opmærksom paa, at Socialdemokraterne i Forbindelse med det radikale Parti har stillet Ændringsforslag for at begrænse Indkaldelserne netop til det, Lovforslaget synes at forudsætte, men som Bemærkningerne, der findes paa den anden Side, i Virkeligheden gaar imod. Men i hvert Fald er jo § 2 et Skridt i den rigtige Retning og et Skridt, som jeg maa yde min fulde Anerkendelse. Jeg haaber, at man til næste Aar vil naa saa vidt, at man kan foretage en Halvering af det Tal, som her er nævnt, saa vilde det unægtelig hjælpe noget. — Men som Forholdene ligger, kan jeg altsaa ikke yde dette Lovforslag min Anerkendelse, og jeg maa paa mit Partis Vegne tage Forbehold med Hensyn til vor Stilling til tredje Behandling.

Maa jeg med Hensyn til det, som det ærede Medlem, der talte for Socialdemokratiet, var inde paa, nemlig den Debat, der blev ført i Gaar i det andet høje Ting, blot gøre en enkelt Bemærkning. Jeg ved ikke, om det lader sig gøre, som det ærede Medlem omtalte, at sende denne Debat som ufærdig herfra tilbage til Folketinget, det maa den højtærede Minister jo afgøre, men nægtes kan det ikke, at den Glæde, som den højtærede Minister syntes at føle ved Sagens Fremdragelse i det andet høje Ting — han gjorde udtrykkelig opmærksom paa, at han var glad over, at man havde fremdraget Sagen —, har været en ret stakket Glæde. Thi det forekommer mig, at efter at en nøjere Undersøgelse af Forholdene har fundet Sted, er de Forudsætninger, ud fra hvilke den højtærede Minister argumenterede i Gaar, i Virkeligheden fuldstændig borte. Det viser sig, at den Mand, som den højtærede Minister har omtalt, ikke er Nr. 266, men derimod Nr. 280, at han ikke hedder Jørgensen, men Jensen, at han ikke er i Aabenraa, men derimod i København, og at han endelig ikke er død, men levende. Det gør unægtelig nogen Forskel i hele dette Forhold. Men, som sagt, jeg skal ikke komme dybere ind paa det, men kun gøre opmærksom paa, at jeg for mit Vedkommende tager alt muligt Forbehold med Hensyn til de krigsministerielle Oplysninger.